

Het ritselende rijstveld

Het groen van de rijstvelden is groener en sprookjesachtiger dan kleine monnik zich ooit had voorgesteld. De heuvels aan de overkant hebben weer een hele andere kleur groen en alles bij elkaar maakt dit het landschap magisch mooi.

Kleine monnik wordt vrolijk van de kleuren en de rust die de rijstvelden uitstralen.

De spanning die hij eerder voelde over het volbrengen van de missie lijkt helemaal verdwenen. In de verte ziet hij mensen aan het werk in het veld, ze zijn helaas te ver weg om met ze te kunnen praten.

Als hij over de smalle paadjes en kleine bruggetjes tussen de velden door huppelt, schieten hagedissen heen en weer voor zijn voeten.

De watervalletjes die hij ziet maken de omgeving nog mooier.

Het briesje wind dat over de rijstvelden dwarrelt, zorgt ervoor dat de rijststengels zachtjes heen en weer bewegen.

'Wat is het hier prachtig,' zegt kleine monnik.

'Jullie zien er zo fris en stevig uit. Ik zie er geen enkele kapotte stengel tussen staan. Alle stengels zijn nog heel en niet geknakt.

Een zachte stem vanuit het rijstveld ritselt: 'Dat komt omdat wij mee bewegen met wat er is kleine monnik. Ook met de harde wind die soms over de velden raast.'

Door mee te bewegen blijven we soms met moeite overeind, maar we staan dicht naast elkaar. Dus als de één het moeilijk heeft, helpen de anderen liefdevol. Zo ondersteunen we elkaar.

In het ritme van verandering

'Ik wil dat ook kunnen!' zegt kleine monnik. 'Maar ik ben alleen dan is het een stuk moeilijker.'

'Het klinkt als je dat excuus al vaker hebt gebruikt,' ritselt het vanuit het rijstveld.

'Weet je wat wij dan als antwoord geven? Zolang je klaagt over steeds hetzelfde, heb je nog niets veranderd. En zolang je niets verandert, zal de uitkomst steeds hetzelfde zijn. Het gaat er niet om wat er gebeurt, maar hoe je ermee omgaat. Daarbij, weet dat alles tijdelijk is, na elke winter volgt altijd weer de lente!'

'Dat is waar,' zegt kleine monnik. 'Dat zegt oude monnik ook altijd.'

'Je mag trots zijn!' knisperen de rijststengels.

'Maar waarop dan?' vraagt kleine monnik.

'Dat oude monnik jou deze missie heeft gegeven. Dat hij jou vertrouwt met deze belangrijke taak.'

'Dat ben ik ook wel,' zegt kleine monnik. En hij voelt dat hij het meent.

'Zolang je onderweg dankbaar bent voor de hulp die je krijgt en mee beweegt met wat er is en aan het einde weet dat wat je hebt gedaan, alles is wat je kon doen op dat moment, hoef je nooit ergens spijt van te hebben,' ruist het rijstveld.

Kleine monnik knikt en bedankt de rijststengels voor hun mooie, bemoedigende woorden.

'Onthoud dat je dit niet alleen doet voor oude monnik maar ook voor jezelf, hoort hij hen nog roepen. Hij loopt verder door de prachtigste heuvels die hij ooit heeft gezien.'

Uit de rijsvelden weglappend ziet kleine monnik de rand van een bos. Vanuit de rijsvelden trekt er een mist op die achter hem aan, langzaam aan richting het bos zweeft. Kleine monnik heeft niets in de gaten en loopt rustig door.

De gewaagde sprong

'Dat weet je pas als je het doet,' gromt de berg. 'Doe een paar stappen achteruit en spring!'

Onder de indruk van de diepe stem van de berg, doet kleine monnik zonder iets te zeggen een paar stappen naar achteren.

'Blijf staan!' commandeert de berg.

Kleine monnik aarzelt geen moment en doet wat hem gezegd wordt. Wederom begint de grond hevig te trillen. Kleine steentjes rollen over zijn voeten. Van een afstand ziet kleine monnik hoe beide zijden van de kloof naar elkaar toe bewegen tot de opening daadwerkelijk smaller wordt.

'Zo!' bromt de berg.

'Klopt,' zegt de berg. 'Maar smaller krijg ik het niet, het is nu aan jou om de sprong te wagen. Hoe langer je twijfelt hoe moeilijker het wordt. Soms is gewoon doen de beste keuze. Doe nog een paar stappen achteruit, neem een aanloop en spring!'

Kleine monnik besluit het advies van de berg op te volgen. Hij loopt achteruit en begint krachtig te rennen. Vlak voor de rand van de diepe kloof zet hij zijn voeten af en springt. Als hij aan de andere kant van het gapende gat neerkomt struikelt hij en valt. Tijdens het opklauteren begint hij van opluchting en blijdschap hard te lachen en juichen. Hij springt op en neer met zijn armen in de lucht.

'Zie je wel,' bromt de berg. 'Met een beetje hulp, moed en doorzettingsvermogen kom je uiteindelijk altijd waar je wilt zijn.'

Kleine monnik maakt een diepe buiging: 'Heel erg bedankt voor je hulp, berg!'

Nu staat niets hem meer in de weg om de top te bereiken. Fluitend behaalt hij zijn doel. En voor hij aan de afdaling begint plukt kleine monnik eerst nog wat noten van de bomen die hij op de berghelling tegenkomt en zoekt een plekje om te rusten. Moe maar voldaan valt hij met een blij en trots gevoel in een droomloze slaap.